

บทที่ 10

ทางไปสู่สันติสุข

“ในยุคนี้ ผู้รับใช้ผู้นี้ได้มาเพื่อกระทำให้โลกมีชีวิตใหม่อย่างแน่แท้ทีเดียว และเพื่อทำให้มวลมนุษย์ ที่อยู่บนพื้นโลกนี้สามัคคีกัน สิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าประสงค์ จะบรรลุลผล และท่านจะได้เห็นว่าโลกเป็นดุจสวรรค์แห่งอับฮา (เกียรติคุณอัน สูงสุด)” – พระบาฮาอุลลาห์ ในศาสน์ถึงรอฮิส

ความสามัคคีปรองดองหรือการแตกแยก

ระหว่างศตวรรษที่แล้ว บรรดานักวิทยาศาสตร์ได้ทุ่มเทความพยายามอย่างใหญ่หลวงในการศึกษา ให้รู้ถึงการต่อสู้เพื่อดำรงชีวิตของสัตว์และพืช และท่ามกลางความมิดมนแห่งชีวิตสังคม มนุษย์จำนวนไม่น้อยหันไปยึดถือหลักที่ได้ค้นพบในโลกของธรรมชาติที่ต่ำกว่า ฉะนั้น พวกเขาจึงยึดถือเอาการแข่งขันชิงดี และการต่อสู้กันว่าเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิต ถือการเข่นฆ่าผู้อ่อนแออย่างไร้ความปราณี ว่าเป็นการถูกต้อง หรือเป็นการจำเป็นในการทำให้มนุษย์มีสภาพดีขึ้น ตรงกันข้าม พระบาฮาอุลลาห์ทรงสอนว่า ถ้าเราต้องการ จะมีสภาพก้าวหน้าดียิ่งขึ้นเราจะต้องมองไปสู่เบื้องหน้าและเบื้องบนไม่ใช่เบื้องหลัง และจะต้องยึดถือองค์พระ ศาสดาเป็นผู้นำทางไม่ใช่เอาแบบอย่างของสัตว์ หลักการแห่งความสามัคคี ความปรองดอง และความ สมเพชเวทนาซึ่งบรรดาศาสดาได้ทรงสอนไว้นั้นเป็นแนวคิดที่ตรงกันข้ามกับแนวทางของสัตว์ที่ต่อสู้เพื่อ ป้องกันชีวิต และเราจะต้องเลือกเอาอย่างหนึ่งอย่างใด พระอับดุลบาฮากล่าวไว้ว่า :-

“ในโลกธรรมชาติ สิ่งสำคัญก็คือการต่อสู้เพื่อการดำรงอยู่ ซึ่งผลของมันก็คือผู้เข้มแข็งที่สุด เป็นผู้รอดชีวิตอยู่ได้ หลักที่ผู้เข้มแข็งจะดำรงอยู่ได้เป็นต้นเหตุแห่งความยุ่งยากทั้งหลาย เป็น ต้นเหตุแห่งสงครามและความเดือดร้อน เป็นต้นเหตุแห่งความเกลียดชังและเป็นปฏิปักษ์ระหว่าง มนุษย์ด้วยกัน ในโลกธรรมชาติมีการกดขี่ข่มเหง ความอวดดี การรุกราน การหยิ่งยโส การแย่งชิง สิทธิของผู้อื่น และสิ่งอื่นๆ ที่น่าตำหนิอันล้วนเป็นข้อบกพร่องของสัตว์ ฉะนั้นถ้าหากว่าหลักแห่ง ธรรมชาติเป็นหลักแรกระหว่างปวงมนุษย์แล้ว มนุษย์ก็จะประสบความสำเร็จและความมั่งคั่งสมบูรณ์ มิได้ ธรรมชาติชอบสงคราม ชอบการกระหายเลือด ชอบการกดขี่ข่มเหง เพราะธรรมชาติไม่รู้จักพระ ผู้เป็นเจ้าผู้ทรงอำนาจ ด้วยเหตุนี้ลักษณะอันโหดร้ายป่าเถื่อนจึงเป็นลักษณะของสัตว์

“ฉะนั้น ด้วยความรักอันยิ่งใหญ่และเมตตาปราณี พระผู้เป็นนายแห่งมนุษยชาติจึงทำให้ บังเกิดมีองค์ศาสดาปรากฏมา และให้พระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ เพื่อมนุษย์จะได้หลุดพ้นจากความชั่ว

ร้ายของธรรมชาติ และจากคามมีตมณแห่งความงโงโดยการสอนซึ่งมาจากสวรรค์ เขาจะมันคงอยู่ ด้วยคุณธรรมและคุณงามความดีอันเลิศ และกลั้บกลายเป็นเสมือนอรุณแห่งอารมณ์อันเมตตาปราณี...

“น่านาถแท้ นับไม่ถ้วนที่ชาติต่าง ๆ ยังคงมีอคติที่โงเขลา คิดถึงความแตกต่างที่ผิดธรรมชาติและใช้หลักการที่ขัดแย้งกันกับชาติอื่น ๆ เป็นต้นเหตุให้ก้าวหน้าไปได้อย่างล่าช้า การถอยหลังนี้มาจากความจริงที่ว่าหลักการแห่งอารยธรรมที่พระผู้เป็นเจ้ากำหนดไว้ให้ถูกทอดทิ้ง และคำสอนขององค์พระศาสดาทั้งหลายก็ถูกลืมนั่น” – จากหนังสือ Star of the West

สันติภาพอันยิ่งใหญ่

ทุกยุคทุกสมัย องค์ศาสดาทั้งปวงได้ทรงทำนายล่วงหน้าไว้ถึงยุคแห่ง “บนแผ่นดินโลกจะมีความสุขสงบท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวง” ดังที่เราได้ประจักษ์แล้วว่า พระบาฮาอุลลาห์ทรงยืนยันคำทำนายเหล่านี้ด้วยวาจาอย่างเบิกบานและมันคง ทรงประกาศว่า คำทำนายขององค์ศาสดาทั้งปวงใกล้จะบรรลุถึงซึ่งความเป็นจริงแล้ว พระอับดุลบาฮาได้กล่าวว่า :-

“ในยุคอันวิเศษนี้ โลกจะเปลี่ยนแปลงไป และมนุษย์ก็จะประสบสันติสุขและความมั่งคั่ง ความขัดแย้ง การวิวาท และการพิฆาตฆ่าฟันจะหมดสิ้นไป การปรองดองสามัคคีและความสัตย์จริงเข้ามาแทนที่ ความรักและไมตรีจิตจะปรากฏในระหว่างมนุษย์ทุกชาติ ทุกภาษาและทุกประเทศ ความร่วมมือและความสามัคคีก็จะเกิดขึ้น และในที่สุดก็จะขจัดสงครามไปได้โดยเด็ดขาด...สันติภาพทั่วสากลโลกจะทางกระโจมลงบนพื้นแผ่นดิน และต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์แห่งชีวิตก็จะแผ่กิ่งก้านสาขาออกไปซึ่งร่มเงาของมันจะปกคลุมทั่วทั้งตะวันตกและตะวันออก ไม่ว่าผู้เข้มแข็งหรือผู้อ่อนแอ คนจากจนหรือคนร่ำรวย นิกายที่เป็นปฏิปักษ์กันหรือชาติที่เป็นศัตรูต่อกัน ซึ่งเปรียบเสมือนหมาป่าและลูกแกะ เสือและลูกแพะ สิงโตและลูกวัว ต่างก็จะปฏิบัติต่อกันด้วยความรัก ด้วยไมตรีจิตมิตรภาพด้วยความชอบธรรมและยุติธรรม โลกจะเต็มไปด้วยวิทยาศาสตร์ จะรู้ความจริงแห่งความลึกลับต่างๆ ที่มีในโลก และความรู้เกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้า” – จากหนังสือ Some Answered questions

อคติทางศาสนา

เพื่อที่จะมองเห็นอย่างชัดแจ้งว่า สันติสุขอันยิ่งใหญ่จะเกิดขึ้นได้อย่างไร ขอให้เราพิจารณาคุเหตุสำคัญที่นำไปสู่การสงครามในอดีต และดูว่า พระบาฮาอุลลาห์ได้เสนอข้อแก้ปัญหแต่ละข้อไว้อย่างไรบ้าง

ข้อหนึ่งในบรรดาเหตุสำคัญยิ่ง ทำให้เกิดสงครามก็คืออคติทางศาสนา เกี่ยวกับเหตุในข้อนี้ คำสอนของศาสนาบาไฮได้ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่า การขัดแย้งต่อสู้เป็นปฏิปักษ์ระหว่างประชาชนต่างศาสนาและนิกายมิใช่เนื่องมาจากศาสนาอันแท้จริงแต่เนื่องมาจากความไม่ต้องการเข้าถึงศาสนาอันแท้จริง เขาได้นำเอาอคติผิดๆ การเลียนแบบ และการกระทำที่ไม่ถูกต้องเข้ามาแทนที่

ในการปราศรัยครั้งหนึ่งในกรุงปารีส พระอับดุลบาฮาได้กล่าวว่า :-

“ศาสนาจะทำให้มนุษย์ทั้งมวลสามัคคีกัน ขจัดสงครามและกรณีพิพาททั้งหลายให้สูญสิ้นไปจากโลก ศาสนาจะต้องก่อให้เกิดธรรมในจิตใจ ทั้งให้แสงสว่างและชีวิตแก่มนุษย์ทุกคน ถ้าศาสนาจะกลายเป็นต้นเหตุแห่งความชิงชังความเกลียดและการแบ่งแยกแล้ว ไม่มีศาสนาเสียยิ่งจะดีกว่า และการถอนตัวออกมาจากศาสนาที่เป็นต้นเหตุแห่งการแตกร้างเช่นนั้นจะเป็นการปฏิบัติที่ถูกต้องตามศาสนาอันแท้จริง เพราะเป็นที่ชัดเจนว่า ความมุ่งหมายของการแก้ไขก็คือการรักษา แต่ถ้าการแก้ไขนั้นเป็นการเพิ่มเติมให้เดือดร้อนยิ่งขึ้น ก็ควรละทิ้งการแก้ไขนั้นเสียดีกว่า ศาสนาใด ๆ ก็ตาม ถ้ามิได้ทำให้เกิดความรักและสามัคคีแล้วก็มีใช้ศาสนา” – จากสุนทรพจน์ที่กรุงปารีส

พระองค์กล่าวอีกวาระหนึ่งว่า :-

“นับแต่เริ่มต้นประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติมาจนกระทั่งปัจจุบัน ศาสนาต่างๆ ของโลกต่างประณามสาปแช่งศาสนาอื่นๆ และกล่าวหาความผิดซึ่งกันและกัน พวกเขาได้รังเกียจศาสนาอื่นอย่างเข้มงวด ต่างก็เป็นปฏิปักษ์ต่อกันอย่างขมขื่น จมมองดูประวัติศาสตร์แห่งสงครามศาสนา สงครามครูเสดซึ่งเป็นสงครามศาสนาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดครั้งหนึ่งกินเวลานานถึง 200 ปี บางทีทหารฝ่ายคริสต์ศาสนาก็มีชัยพากันฆ่าฟันปล้นสะดม และจับกุมพวกมุสลิมเป็นเชลย บางครั้งพวกมุสลิมก็มีชัยได้หลังเลือดศัตรูและทำลายผู้รุกรานเป็นการตอบแทน”

“เช่นนี้ พวกเขาจึงทำสงครามยึดเยือกกันมาถึง 2 ศตวรรษสลับไปด้วยการต่อสู้อย่างดุเดือด โกรธแค้น และผองเพลา ด้วยความเหน็ดเหนื่อยจนกระทั่งศาสนิกชนชาวยุโรปล่าถอยออกไปจากตะวันออก ละทิ้งเก้าอี้แห่งความพินาศไว้เบื้องหลัง และประสพว่าชาติของพวกเขาตนต้องตกอยู่ในสภาพจลาจล วุ่นวาย แม้กระนั้น นี่ก็ยังเป็นเพียงหนึ่งในจำนวน “สงครามศักดิ์สิทธิ์” ทั้งหมด

“สงครามศาสนาได้เกิดขึ้นหลายครั้ง ผู้สละชีวิตแห่งนิกายคริสเตียนเก้าแสนคนเป็นพยานหลักฐานในการขัดแย้งและความแตกแยกกระหว่างนิกายแห่งคริสเตียนและคาทอลิก จำนวนผู้

ทนทุกข์ทรมานมากมายเพียงใดในคุก การปฏิบัติอย่างไรเมตตาปราณีเพียงใดต่อผู้เป็นเชลย ทั้งหมดนี้ล้วนกระทำในนามแห่งศาสนาทั้งสิ้น

“ชาวคริสต์ศาสนิกชนและมุสลิมศาสนิกชนต่างก็ถือว่าชาวยิวเป็นหนึ่งในพวกมารและเป็นศัตรูของพระเจ้าเป็นเจ้า ฉะนั้น พวกเขายิ่งสาปแช่งและทำร้ายชาวยิว ชาวยิวมากมายถูกฆ่าตาย บ้านของเขาถูกเผาผลาญและปล้นสะดม บุตรหลานของชาวยิวถูกลักพาและจับกุมตัว ชาวยิวก็ถือว่าชาวคริสต์นิกายเป็นพวกนอกศาสนา และพวกมุสลิมเล้าก็เป็นเสมือนศัตรูผู้ทำลายบัพญาญัตติของพระโมเสส ดังนั้น ชาวยิวจึงขอให้พระเจ้าแก้แค้นตอบแทนคริสต์ศาสนิกชนและมุสลิมพร้อมกับสาปแช่งอยู่จนทุกวันนี้

“เมื่อแสงสว่างแห่งพระบาฮาอุลลาห์ปรากฏขึ้นที่ขอบฟ้าตะวันออก พระองค์ทรงประกาศความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของมนุษย์ ทรงกล่าวต่อมนุษย์ทั้งมวลว่า “ท่านทั้งหลายเป็นผลไม้บนต้นเดียวกัน หากได้มีต้นไม้สองต้น ซึ่งต้นหนึ่งเป็นต้นแห่งความปราณีของสวรรค์และอีกหนึ่งเป็นของปีศาจไม่” ฉะนั้น เราจึงต้องมีความรักอันยิ่งใหญ่ต่อกัน เราจึงต้องไม่ถือว่าพวกใดเป็นพวกปีศาจ แต่จักต้องถือและยอมรับว่าทุกคนเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าองค์เดียว อย่างมากที่สุดก็ต้องปฏิบัติเช่นนี้คือผู้ที่ไม่รู้ก็ต้องได้รับการแนะนำและฝึกสอน คนที่โง่เขลาจักต้องได้รับการตักเตือน ผู้ที่มีความคิดเสมือนเด็กก็จักได้รับการช่วยเหลือจนกว่าจะรับผิดชอบได้ บางคนเจ็บป่วย สภาพทางจิตใจไม่สมบูรณ์จักต้องได้รับการดูแลจนกระทั่งจิตใจของเขาดีบริสุทธิ์ มิใช่ว่าคนเจ็บไข้ไม่สมบูรณ์ จะต้องถูกชิงชังเพราะเหตุที่เขาเป็นคนป่วย มิใช่ว่าผู้เยาว์จะต้องถูกละทิ้งเพราะเหตุที่เขาเป็นเด็ก และมิใช่ว่าผู้โง่เง่าจะต้องถูกเกลียดชังเพราะเหตุที่เขาขาดความรู้ บุคคลเหล่านี้จักต้องได้รับการศึกษา การอบรมและการช่วยเหลือด้วยความรู้สึกอันเต็มไปด้วยความรัก เราจักต้องปฏิบัติทุกอย่างเพื่อให้มนุษย์ทุกคนได้อาศัยอยู่ได้ร่มเงาแห่งพระเจ้าด้วยความปลอดภัย ด้วยความสุขอันล้ำเลิศ

อคติแห่งความหลงชาติและเชื้อชาติ

คำสั่งสอนของศาสนาบาไฮ ที่เกี่ยวกับเอกภาพของมนุษย์ได้ชี้ชัดอันเป็นรากเง่าอีกอันหนึ่งของสงคราม นั่นก็คือ อคติในเรื่องเชื้อชาติ คนบางจำพวกถือว่าพวกตนเป็นพวกที่ดีกว่าและถือเอาตามหลัก “ผู้เข้มแข็งถึงจะอยู่ได้” ว่า ความดีกว่านี้ให้สิทธิแก่พวกตนในอันที่จะฉวยโอกาสเอาได้ หรือให้สิทธิแม้แต่จะทำลายชนชาติที่อ่อนแอกว่า ประวัติศาสตร์โลกหน้าที่เศร้าที่สุดหลายหน้าได้เป็นตัวอย่างของการปราศจากความเมตตาปราณีแห่งหลักการนี้ ในทัศนะของศาสนาบาไฮ ประชาชนทุกเชื้อชาติ วรรณะ ล้วนมีค่าเสมอกัน

ในสายตาของพระผู้เป็นเจ้าทุกเชื้อชาติล้วนมีความสามารถอย่างดีเพียงแต่ต้องการการศึกษาที่เหมาะสมสำหรับการส่งเสริมปรับปรุงให้ดีขึ้นเท่านั้น และทุกคนเป็นส่วนหนึ่งในอันที่จะทำให้ส่วนอื่นๆ ของมนุษยชาติ มั่งคั่งสมบูรณ์แทนที่จะกระทำให้อายจนลง พระอับดุลบาฮากล่าวว่ :-

“เกี่ยวกับเรื่องอคติทางเชื้อชาตินี้เป็นสิ่งลวงตาและเป็นความหลงเชื่ออย่างมมมายเท่านั้นเอง เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้สร้างเราทั้งมวลเป็นเชื้อชาติเดียวกัน.... ในยุคเริ่มต้นนั้นไม่มีการจำกัดและไม่ มีขอบเขตระหว่างแผ่นดินต่างๆ ไม่มีส่วนใดในโลกที่จะเป็นของพวกหนึ่งพวกใดมากกว่าพวกอื่นๆ ในสายตาของพระเจ้า ไม่มีความแตกต่างระหว่างเชื้อชาติต่างๆ ก็ไหนเล่ามนุษย์จะต้องสร้างอคติ เช่นนั้นขึ้น? ไฉนเราจะสนับสนุนสงครามอันเกิดเพราะความหลงผิดนั้น? พระเจ้ามิได้สร้างมนุษย์ขึ้น เพื่อให้ทำลายเพื่อนมนุษย์ด้วย เชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ทั้งหลาย นิกายทั้งมวลและชั้นวรรณะต่างๆ ล้วน ร่วมอย่างเสมอภาคในความกรุณาของพระบิดาแห่งสวรรค์ของเขาสืบ”

“ความแตกต่างอันแท้จริงอันเดียวก็คือ อันดับแห่งความซื่อสัตย์ การเชื่อถือปฏิบัติตามกฎ แห่งพระผู้เป็นเจ้า คนบางจำพวกเป็นประหนึ่งดวงประทีปอันเจิดจ้า และอีกจำพวกหนึ่งเป็นเสมือน ดวงดาวระยิบในท้องฟ้าแห่งมนุษยชาติ”

“ผู้มีความรักมวลมนุษย์ ก็คือผู้เป็นเลิศมนุษย์ ไม่ว่าเขาจักเป็นชนชาติใด นับถือลัทธิใด หรือ ผิสีอะไรก็ตาม” – จากสุนทรพจน์ที่กรุงปารีส

อคติทางการเมืองหรือความหลงชาติก็ก่อให้เกิดความเสียหายเท่ากับอคติทางเชื้อชาติ บัดนี้ ถึงเวลา แล้วที่ความรักชาติอันคับแคบจะจมหายลงไปในความรักอันยิ่งใหญ่กว่า ซึ่งประเทศของเขาก็คือโลกนั่นเอง พระบาฮาอุลลาห์ตรัสว่ :-

“ในอดีต กล่าวกันว่า “การรักประเทศชาติของตนนับว่าเป็นศาสนา” แต่พระผู้เป็นพระโอษฐ์ แห่งเกียรติคุณทรงกล่าวในยุคแห่งศาสนานี้ว่า มนุษย์ไม่ควรภาคภูมิใจในอันที่จะรักประเทศชาติของตนแต่ควรจะภาคภูมิใจในอันที่จะรักใคร่เพื่อนมนุษย์โลก” ด้วยพระโอวาทอันสูงส่งนี้ พระองค์ทรง สอนให้วิหคแห่งชีวิตเหินบินเสียใหม่ ละทิ้งขอบเขตจำกัดและการเอาแบบอย่างอย่างคนตาบอดจาก พระคัมภีร์” – จาก สาส์นถึงประชาชนชาวโลก

ความปรารถนาในดินแดน

มีสงครามเกิดขึ้นหลายครั้งซึ่งได้ต่อสู้กันเพื่อดินแดนอันเคยเป็นของชาติที่เป็นปฏิปักษ์กันสองชาติ หรือมากกว่า ความโลภในการครอบครองนี้เป็นเหตุสำคัญ ทำให้เกิดความยุ่งยากระหว่างชาติต่าง ๆ เช่นเดียวกับในระหว่างบุคคลหรือของชาติใด ๆ แต่เป็นของมนุษย์ส่วนรวมทั้งหมด โดยแท้แล้วมันเป็นของ พระผู้เป็นเจ้าแต่พระองค์เดียวเท่านั้น และมนุษย์ทั้งหมดเป็นแต่เพียงผู้เช่าอยู่

เกี่ยวกับสงครามเบงกาซี พระอับดุลบาฮาได้กล่าวว่า :-

“ชาวสงครามเบงกาซีทำให้ข้าพเจ้าสลดใจมาก ข้าพเจ้าอัศจรรย์ใจที่ความป่าเถื่อนของ มนุษย์ยังคงมีอยู่ในโลก จะเป็นไปได้อย่างไรที่มนุษย์ต้องต่อสู้ตั้งแต่เช้าจนค่ำ ต่างประหัดประหารซึ่ง กันและกัน หลังโลหิตเพื่อนมนุษย์ของเขาเองเพื่อสิ่งใดเล่า ก็เพื่อจะได้เป็นเจ้าของส่วนหนึ่งของพื้น แผ่นดินเท่านั้นเอง แม้พวกสัตว์เมื่อมันต่อสู้กันก็ด้วยมีเหตุผลจับปล้นกันตัวนและมีเหตุผลในการ ต่อสู้ยิ่งกว่ามนุษย์ เป็นสิ่งต่ำต้อยด้วยการพิฆาตฆ่าฟัน และนำความทุกข์ยากมาสู่เพื่อนมนุษย์เพื่อ เข้าครอบครองผืนแผ่นดิน สิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาให้อยู่ในอันดับสูงสุดได้ต่อสู้เพื่อรับเอาสิ่งที่ต่ำที่สุดคือ พื้นแผ่นดิน”

“แผ่นดินมิใช่เป็นสมบัติของคนหนึ่งคนใด แต่เป็นของมนุษย์ทั้งหมด โลกมิใช่เป็นบ้านของ ผู้ใด แต่เป็นหลุมฝังศพของมนุษย์”

“ไม่ว่าจะเป็นผู้พิชิตอันยิ่งใหญ่ ไม่ว่าเขาจะกดประเทศชาติมากหลายลงเป็นทาสของเขาได้ก็ ตาม แต่เขาก็ไม่สามารถเอาดินแดน ที่ทำลายลงเหล่านี้ไปเป็นสมบัติของเขาได้ เพียงแต่น้อย นิดเดียวเท่านั้นหรือก็เป็นสมบัติของเขานั้นคือ หลุมฝังศพ”

“ถ้าความต้องการดินแดนเป็นไปเพื่อทำให้สภาพของประชาชนดีขึ้น เพื่อเผยแพร่ความ เจริญแล้วไซ้... แน่ทีเดียว ก็จะสามารถขยายเขตแดนออกไปด้วยความจำเป็นอย่างสันติ แต่มนุษย์ ได้ทำสงครามเพื่อความทะเยอทะยานตามความพึงพอใจเพื่อผลประโยชน์ทางวัตถุของชนส่วนน้อย เขาทำความพินาศโสกราสู่บ้านเมืองนับไม่ถ้วน เขาทำลายหัวใจชายหญิงนับแสนนับล้าน

“ข้าพเจ้าขอให้เป็นการะของท่านทุกคนซึ่งแต่ละคนจงตั้งใจคิดถึงหัวใจของผู้อื่นด้วยความ รักสามัคคี เมื่อความคิดในด้านสงครามเกิดขึ้น จงต่อต้านขัดขวางด้วยความคิดในด้านสันติภาพที่ เข้มแข็งกว่า จงทำ ลายความคิดที่เกลียดชังกันเสียด้วยความรักที่มีอำนาจสูงกว่า เมื่อทหารของโลก

ชักดาบออกเพื่อเข่นฆ่า ทหารของพระเจ้าก็ต้องจับมือซึ่งกันและกันไว้ เช่นนี้ ความป่าเถื่อนของมนุษย์ก็อาจจะหายไปได้ด้วยความกรุณาของพระเจ้า ซึ่งผ่านทางบุคคลผู้มีดวงใจบริสุทธิ์และซื่อสัตย์ อย่าคิดว่าสันติสุขของโลกเป็นอุดมการณ์ที่เป็นไปไม่ได้ ไม่มีสิ่งใดที่จะเป็นไปไม่ได้ภายใต้ความเมตตาของพระเจ้าเป็นเจ้า ถ้าท่านปรารถนาจะมีมิตร ภาพกับทุกๆ เชื้อชาติในโลกด้วยความเห็นใจ ความคิดอันเป็นคุณธรรมและจริงจังของท่านจักเผยแพร่ออกไป มันกลายเป็นความปรารถนาของผู้คนอื่นด้วย ซึ่งจะกล้าแข็งจนกระทั่งเข้าไปสู่ดวงใจของมนุษย์ทั้งปวง – จากสุนทรพจน์ที่กรุงปารีส

ภาษาสากล

เราได้เห็นอย่างคร่าวๆ แล้วในเรื่องต้นเหตุสำคัญของสงครามและทำอย่างไรจึงจะหลีกเลี่ยงเสียได้ต่อไปนี้ขอให้เรามาศึกษาถึงข้อเสนอที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้กำหนดไว้เพื่อให้สันติภาพอันยิ่งใหญ่บรรลุผลสำเร็จ

ข้อแรกก็คือ สถาปนาภาษาสากลขึ้นเป็นภาษาช่วย พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้กล่าวเรื่องนี้ไว้ใน พระคัมภีร์อัคคี และในพระคัมภีร์อื่นๆ อีกหลายเล่ม ใน Tablet of Ishrrqat พระคัมภีร์แห่งความดีงาม พระองค์ทรงกล่าวไว้ว่า :-

“แสงอันสดใสดวงที่หก ก็คือ ความปรองดองสามัคคีระหว่างมนุษย์ โดยแสงแห่งความกลมเกลียวนี้ทำให้ขอบเขตทั่วพิภพเจดจ้อยู่ชั่วนิรันดร์ และวิธีสำคัญที่สุดที่จะทำให้เป็นไปเช่นนั้นได้ก็คือ ความเข้าใจกันและกันทั้งในการพูดและการเขียนของบุคคล เราได้กำหนดไว้ในศาสนของเราในคณะกรรมการสถาบันแห่งความยุติธรรมเลือกเอาภาษาหนึ่งภาษาใดที่ใช้อยู่ในปัจจุบันหรือจะกำหนดภาษาใหม่ขึ้นก็ได้ ให้มีวิธีเขียนแบบเดียว แล้วสอนเด็กในโรงเรียนทุกโรงเรียนทั่วโลก เช่นนี้แล้ว โลกก็จะกลายเป็นดั่งแผ่นดินผืนเดียวและบ้านหลังเดียว”

ในขณะที่ข้อเสนอของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวนี้ได้เสนอแก่โลกเป็นครั้งแรก ก็มีเด็กชายคนหนึ่งชื่อ ลูกโดวิด เมินซาฮอฟถือกำเนิดขึ้นมาในระยะนั้นในประเทศโปแลนด์ เขากำเนิดมาเพื่อจะช่วยดำเนินงานให้บรรลุผล นับตั้งแต่วัยเด็กมาทีเดียวที่ความคิดในภาษาโลกได้เป็นสิ่งที่อ่านาอยู่ในชีวิตของชาเมนฮอฟ และผลแห่งแรงงานอันเสียสละของเขา ก็คือ เขาประดิษฐ์ภาษาหนึ่งขึ้นได้และได้นำมาใช้กันอย่างแพร่หลายเรียกว่า ภาษาเอสเพอรานโต ซึ่งได้ใช้กันมามากกว่า 35 ปีแล้ว และได้พิสูจน์เป็นที่น่าพอใจว่า สมควรเป็น

ภาษาติดต่อกันทั่วโลก ประโยชน์อย่างหนึ่งก็คือ เราสามารถเรียนภาษานี้ได้ในเวลาอันสั้น เพียงใช้เวลาหนึ่งในยี่สิบของการใช้เวลาเรียนภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส และเยอรมัน

ในงานเอสเพอรานโตที่กรุงปารีส เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2456 พระอับดุลบาฮากล่าวไว้ :-

“ในปัจจุบัน หนึ่งในบรรดาเหตุสำคัญของความแตกต่างกันในยุโรปก็คือ ภาษามานานมากมายที่ไม่เหมือนกัน เรากล่าวว่า คนนี้เป็นชาวเยอรมัน อีกคนหนึ่งเป็นชาวอิตาลี แล้วก็พบชาวอังกฤษ ต่อมาก็ชาวฝรั่งเศส ถึงแม้พวกเขามีผิวพรรณสีเดียวกัน แต่กระนั้นภาษาก็ยังเป็นเครื่องกีดกันอย่างใหญ่หลวงระหว่างพวกเรา ถ้าได้นำภาษาสากลอันเป็นเครื่องช่วยมาใช้แล้ว พวกเขาก็ถือว่าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

“พระบาฮาอุลลาห์ ทรงเขียนเกี่ยวกับภาษาสากลนี้ไว้ 40 ปีล่วงเลยมาแล้ว ทรงกล่าวว่า トラบเท่าที่ภาษาสากลยังมีได้นำออกมาใช้ ความสามัคคีระหว่างส่วนต่างๆ ของโลกก็ย่อมเป็นไปได้ ไม่ได้ เพราะเราแลเห็นว่า ความไม่เข้าใจซึ่งกันและกันทำให้มนุษย์ไม่สามารถคบหากันได้ และความไม่เข้าใจกันนี้จะไม่อาจจัดให้หายไปได้ เว้นเสียแต่โดยการมีภาษาสากลเป็นเครื่องช่วย

“กล่าวโดยทั่วๆ ไป ประชาชนทางซีกตะวันออกของโลกมิได้รู้เรื่องราวต่างๆ ของซีกด้านตะวันตก และชาวตะวันตกก็มิได้ทำตนให้เข้าอกเข้าใจชาวตะวันออก ความนึกคิดของพวกเขาล้วนเก็บอยู่ในหีบ ภาษาสากลจะเป็นกุญแจสำคัญที่จะไขหีบใบนี้ ถ้าเราได้ใช้ภาษาสากลแล้ว หนังสือของตะวันตกก็จะถูกแปลออกเป็นภาษาสากล และชาวตะวันออกก็จะได้รู้เรื่องข้อความนั้นๆ ในทำนองเดียวกันหนังสือของตะวันออกก็จะได้แปลออกให้ชาวตะวันตกเข้าใจ วิธีสำคัญที่สุดแห่งความก้าวหน้าไปสู่ความปรองดองสามัคคีของตะวันตกและตะวันออกก็คือภาษาสากลจะทำให้โลกทั้งโลกประจวบตั้งบ้านหลังเดียวกัน และเป็นแรงกระตุ้นอันทรงพลังที่สุดในความก้าวหน้าของมนุษยชาติ จะยกระดับมาตรฐานแห่งความเป็นเอกภาพของมนุษย์ จะทำให้โลกเป็นจักรภพสากลอันเดียวกัน จะเป็นต้นเหตุแห่งความรักระหว่างมนุษย์ และจะเป็นเหตุให้มีมิตรภาพระหว่างมนุษย์ต่างชาติต่างเผ่าพันธุ์ดำเนินไปด้วย

“ขอสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าที่ ดร.ชาเมนฮอฟ ได้คิดภาษาเอสเพอรานโต ภาษานี้สมควรอย่างยิ่งที่จะเป็นภาษาสากลสำหรับการติดต่อกัน เราทั้งมวลควรจะขอบคุณท่านในความพยายามอันล้ำเลิศ เพราะท่านได้รับใช้เพื่อนมนุษย์อย่างดียิ่งโดยการปฏิบัติอันนี้ ด้วยความพยายามอันมิรู้จักท้อถอย และพร้อมทั้งการเสียสละของผู้ที่เลื่อมใสศรัทธาภาษาเอสเพอรานโตก็จะกลายเป็น

ภาษาสากล ฉะนั้นเราทุกๆ คนจะต้องศึกษาภาษานี้และเผยแพร่ออกไปให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อที่จะได้เป็นที่รู้จักกว้างขวางยิ่งขึ้นทุกๆ วัน เพื่อชาติทั้งหลายและรัฐบาลทั้งปวงทั่วโลกจะได้นิยมรับและเพื่อจะได้เป็นส่วนหนึ่งในหลักสูตรของโรงเรียนทุกแห่ง ข้าพเจ้าหวังใจว่า ภาษาเอสเพอรานโตจะถูกนำมาใช้เป็นภาษาในการประชุมนานาชาติ และการประชุมสภาในอนาคต เพื่อที่ปวงชนทั้งมวลจะได้ศึกษาแต่เพียงสองภาษาเท่านั้น คือภาษาเดิมของตน และภาษาสากล เช่นนี้แล้วความสามัคคีอันสมบูรณ์ก็จะเกิดขึ้นระหว่างมวลชนทั่วโลก จงมองดูเถิดว่า เป็นการยุ่งยากเพียงใดในการที่จะติดต่อกับชาติต่างๆ แม้บุคคลจะร่ำเรียนภาษาตั้งห้าสิบภาษาอาจจะเดินทางไปประเทศใดประเทศหนึ่ง แต่ไม่รู้จักภาษาของประเทศนั้นเลยก็ได้ ฉะนั้น ข้าพเจ้าหวังว่าท่านจะพยายามอย่างยิ่งยวดเพื่อให้ภาษาเอสเพอรานโตเผยแพร่ออกไปอย่างกว้างขวาง”

แม้จะมีการกล่าวถึงภาษาเอสเพอรานโต และสนับสนุนภาษานี้ แต่ก็เป็นการแน่นอนที่ศาสนาบาไฮจะไม่ระบุลงไปเกี่ยวกับภาษาเอสเพอรานโตหรือภาษาหนึ่งภาษาใดที่ใช้กันอยู่ จนกว่าสถาบันแห่งความยุติธรรม จะได้ปฏิบัติการในเรื่องนี้ตามคำแนะนำของพระบาฮาอุลลาห์ อันที่จริง ในสาส์นซึ่งกล่าวถึง “ดวงประทีปทั้งเจ็ดแห่งความเป็นเอกภาพ” พระอับดุลบาฮาได้กำหนดเอกภาพของภาษาไว้ในขั้นสุดท้าย เสมือนหลักธรรมอันดีเลิศนี้ไม่สามารถจะบรรลุ ผลสำเร็จได้ก่อนที่ประเทศทั้งมวล เชื่อชาติทั้งหลายและศาสนาทั้งปวงจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

สันนิบาตประชาชาติ

ข้อเสนออีกข้อหนึ่ง ที่พระบาฮาอุลลาห์ทรงแนะนำให้ครั้งแล้วครั้งเล่าและมีเหตุผลอย่างน่าเชื่อถือก็คือ ควรจัดตั้งสันนิบาตนานาชาติขึ้นเพื่อธำรงสันติภาพของโลก ในสาส์นถึงสมเด็จพระราชินีวิกตอเรีย ซึ่งเขียนเมื่อ พ.ศ. 2402 ทรงกล่าวว่า :-

“โอ, นักปกครองทั้งหลาย จงตกลงปรองดองในความคิดเห็นที่แตกต่างกันเสีย แล้วท่านจะไม่ต้องการันทรบหรือเครื่องยุทธภัณฑ์ นอกจากจะมีเพียงเพื่อคุ้มครองป้องกันอาณาจักรและประชาชนของท่านเท่านั้น... โอ, กษัตริย์ทั้งหลาย จงสามัคคีกัน เพราะวิธีนี้จะทำให้พายุแห่งความขัดแย้งในระหว่างพวกท่านสงบลง และประชาชนจะได้รับการพักผ่อน...” ถ้าหากว่าผู้หนึ่งผู้ใดในหมู่ท่านรุกรานอีกผู้หนึ่ง ท่านทั้งหลายจงจำกัดกษัตริย์องค์นั้นเสีย เพราะการกระทำเช่นนี้เป็นความยุติธรรมอย่างชัดแจ้ง”

เมื่อ พ.ศ. 2418 พระอับดุลบาฮาได้พยากรณ์เกี่ยวกับเรื่องการจัดตั้งสันนิบาตประชาชาติ ซึ่งเป็นที่สนใจเป็นพิเศษในปัจจุบัน(ผู้เขียนได้เขียนบทนี้เมื่อ พ.ศ. 2462-2463) เพราะว่าได้มีความพยายามอย่างแรงกล้าในอันที่จะจัดตั้งสันนิบาตเช่นว่านี้ขึ้น พระองค์เขียนว่า :-

“อารยธรรมอันแท้จริงจะชูชงขึ้น ณ ศูนย์กลางของโลก เมื่อบรรดานักปกครองผู้มีภูมิธรรมสูง มีความปรารถนาอย่างแรงกล้า ผู้ซึ่งเป็นเสมือนดวงอาทิตย์อันเจิดจ้าแห่งโลกของผู้มีใจรักเพื่อนมนุษย์ จะดำเนินการให้เป็นไปด้วยความตั้งใจอันแน่วแน่มั่นคง และด้วยพลังอันแข็งแกร่งแห่งจิตใจ เปิดการประชุมกันขึ้นในปัญหาสันติภาพของโลก โดยยึดถือวิถีทางให้เป็นไปตามความคิดเห็นของส่วนรวม เขาจะตั้งสหชาติระหว่างประเทศทั่วโลก และสร้างสนธิสัญญาอันมั่นคงแน่นอน เมื่อประชาชนทุกชาติทุกภาษาได้รับการปรึกษาหารือโดยผ่านทางผู้แทนของพวกเขา และได้รับเชิญให้สนับสนุนสนธิสัญญานี้ - อันจะเป็นสนธิสัญญาแห่งสันติของโลกโดยแท้และประชาชนทั่วโลกจะถือว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์แล้วก็จะเป็นหน้าที่ของประเทศทั่วโลกที่จะทำให้สนธิสัญญาอันยิ่งใหญ่นี้มั่นคงและยืนนาน”

“โดยสนธิสัญญานี้ขอบเขตและดินแดนของทุกประเทศจะถูกกำหนดไว้โดยแน่นอน ตลอดจนการศุลกากรและกฎหมายของแต่ละรัฐบาล สัญญาและกิจการต่างๆ ของทุกๆ ประเทศ รวมทั้งข้อตกลงทั้งหลายระหว่างรัฐบาลทั้งปวงจักได้นำมาพิจารณาและจัดให้อยู่ในรูปแบบอันถูกต้อง จำนวนอาวุธยุทโธปกรณ์ของแต่ละรัฐบาลกำหนดไว้อย่างแน่นอนเช่นเดียวกัน เพราะถ้าหากประเทศใดมีการเพิ่มกำลังเพื่อเตรียมทำสงครามก็จะทำให้ประเทศอื่นๆ ตื่นตระหนก ควรกำหนดหลักการของพันธมิตรอันเข้มแข็งนี้ไว้ ถ้าหากประเทศใดละเมิดหลักการมาตราใดก็ตาม ประเทศอื่นๆ ทั้งหลายจะต้องร่วมกันบังคับประเทศนั้นให้ยอมจำนน ประชาชนทั้งมวลจักต้องร่วมมือกันกำจัดรัฐบาลนั้นเสีย”

“ถ้าหากจะใช้วิธีแก้ไขความเจ็บป่วยของโลกแล้วไซ้ก็ต้องเป็นวิธีการรักษาอย่างสม่ำเสมอและถาวรด้วยขันติธรรมสากล” - จากหนังสือ “ความลับแห่งอารยธรรมพระเจ้า”

ในทัศนะของศาสนาบาไฮสันนิบาตประชาชาติที่มีขึ้นมิได้สร้างขึ้นตามคำสั่งสอนของพระบาฮาอูลลาห์ในเรื่องที่เกี่ยวกับระเบียบของโลกสันติภาพ บาไฮศาสนิกชนรู้ดีว่าสันติสุขส่วนน้อยซึ่งรัฐบาลของประเทศทั้งหลายพยายามสร้างขึ้นนั้นผิดกับสันติสุขอันยิ่งใหญ่ของพระบาฮาอูลลาห์ซึ่งจะบรรลุผลสำเร็จด้วยสามัคคีธรรมเป็นรากฐานของสังคม พระอับดุลบาฮาจึงได้กล่าวเมื่อวันที่ 7 ธันวาคม พ.ศ.2462 ว่า :-

“ปัจจุบันนี้ สันติภาพสากลเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่งแต่เอกภาพแห่งความเชื่อถือก็จำเป็นมาก เพื่อที่รากฐานแห่งปัญหาสันติภาพสากลจักได้มั่นคงสถาปนาอยู่อย่างถาวรและก่อสร้างขึ้นอย่างแข็งแรง ... แม้ว่า สันนิบาตประชาชาติจะได้ก่อตั้งขึ้นแล้วก็ยังมิอาจจะทำให้เกิดสันติภาพสากลขึ้นได้ แต่ศาลโลกซึ่งพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ทรงดำรงตำแหน่งประธานศาลโลกองค์ที่ ๖ นี้ จะทำให้งานอันศักดิ์สิทธิ์นี้บรรลุผลสำเร็จด้วยพลังอำนาจอันยิ่งใหญ่”

การตัดสินใจระหว่างประเทศ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงแนะนำให้สถาปนาศาลระหว่างประเทศขึ้นเพื่อตัดสินชี้ขาดไว้ด้วย เพราะถ้าหากมีความยุ่งยากเกิดขึ้นระหว่างประเทศต่างๆ ก็จะได้ระงับข้อพิพาทตามความยุติธรรมและชอบด้วยเหตุผลแทนที่จะกระทำสงครามกัน

พระอภัยมณีได้เขียนจดหมายถึงเลขาธิการที่ประชุมมโหรี เมื่อเดือนสิงหาคม พ.ศ.2454
เกี่ยวกับเรื่องการค้าสัตว์ระหว่างประเทศว่า :-

“เมื่อประมาณ 50ปีมาแล้ว พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวในรัชกาลที่ 7 ทรงกำหนดในคัมภีร์นิติศาสตร์ให้ประชาชนสถาปนาสันติภาพสากลและเรียกร้องให้ชาติทั้งหลายจัดตั้งสถาบันศาลระหว่างประเทศขึ้นเพื่อขจัดปัญหาเขตแดน ปัญหาเกียรติภูมิและทรัพยากรของชาติรวมทั้งปัญหาผลประโยชน์สำคัญๆ ของชาติทั้งหลายให้เรียบร้อยโดยสถาบันแห่งความยุติธรรมอันสูงสุด ซึ่งประเทศใดๆ มิกล้าขัดแย้งข้อตกลงนั้นได้ ถ้าหากมีข้อพิพาทเกิดขึ้นระหว่างสองชาติศาลระหว่างประเทศนี้จะต้องพิจารณาตัดสินชี้ขาดโดยการพิจารณาของผู้พิพากษา เช่นเดียวกับการตัดสินคดีระหว่างบุคคลสองคน ถ้าหากเมื่อใดประเทศใดละเมิดการตัดสินชาติอื่นๆ ทั้งหมดจะต้องร่วมมือกันเพื่อปราบปรามการแข็งข้อนั้น”

พระองค์ได้กล่าวอีกในการปราศรัยที่กรุงปารีสครั้งหนึ่งว่า :-

“ศาลโลกจะต้องสถาปนาขึ้นโดยปวงชนทั้งมวลและรัฐบาลทุกๆ ประเทศอันประกอบด้วยสมาชิกที่ได้รับเลือกมาจากประเทศนั้นๆ สมาชิกทั้งมวลของสหประชาชาติอันยิ่งใหญ่จักร่วมมือกันเป็นเอกภาพ ข้อพิพาททั้งมวลอันเป็นข้อพิพาทระหว่างชาติจะต้องยอมมอบให้ศาลนี้พิจารณา ศาลนี้มีหน้าที่จัดการตัดสินชี้ขาดทุกสิ่งทุกอย่างที่จะก่อให้เกิดสงคราม ภารกิจของศาลโลกนี้ก็คือป้องกันสงคราม” – จากหนังสือ สนธิรพจน์ที่กรุงปารีส

ระหว่าง 25 ปีก่อนสถาปนาสันนิบาตประชาชาติได้มีการก่อตั้งศาลอนุญาโตตุลาการนี้ ณ กรุงเฮก (พ.ศ.2443) และเซ็นสัญญากันหลายฉบับแต่สนธิสัญญาเหล่านี้ล้วนแตกต่างห่างไกลกับข้อเสนออันกว้างขวางของพระบาฮาอุลลาห์ ไม่มีสนธิสัญญาฉบับใดที่สองมหาอำนาจได้กระทำขึ้นกล่าวถึงปัญหาข้อพิพาททั้งหลายไว้ด้วย ความแตกต่างที่เป็นผลเกี่ยวโยงกับ “ผลประโยชน์สำคัญ-เกียรติ-และอิสรภาพ” ได้รับการยกเว้นเป็นพิเศษ มิใช่แต่เท่านั้นยังไม่มีการรับรองอย่างแท้จริงที่ประเทศเหล่านี้จะปฏิบัติตามข้อความที่เขียนไว้ในสนธิสัญญา ตรงกันข้ามข้อเสนอของศาสนาบาไฮได้รวบรวมปัญหาพรมแดน ปัญหาเกียรติภูมิและผลประโยชน์สำคัญๆ ไว้อย่างชัดเจน และสนธิสัญญาทั้งหลายจะได้รับการประกันอย่างมั่นคงจากองค์การประชาชาติแห่งโลกด้วยการรับการประกันอย่างมั่นคงจากองค์การประชาชาติแห่งโลก ด้วยการปฏิบัติตามข้อเสนอเหล่านี้เท่านั้น การตัดสินระหว่างประเทศจึงจะบรรลุผลสำเร็จและสงครามที่มีแต่ความพินาศก็จะถูกขจัดไปจากโลกโดยสิ้นเชิง

การกำจัดอายุทรภักษ์

พระอับดุลบาฮากล่าวว่า:

“โดยการตกลงทั่วๆ ไปรัฐบาลทุกรัฐบาลทั่วโลกจะต้องลดอาวุธลงพร้อมกัน จะไม่เกิดประโยชน์อย่างใดเลยหากประเทศหนึ่งลดอาวุธลงแต่ประเทศอื่นๆ มิได้กระทำตาม ประเทศทั้งหลายต้องร่วมมือซึ่งกันและกันในเรื่องสำคัญยิ่งนี้ เพื่อที่ประเทศทั้งหลายจักได้ละอาวุธร้ายที่สังหารมนุษย์เสีย ตราบเท่าที่ชาติหนึ่งชาติใดยังคงเพิ่มงบประมาณทหารทั้งทางบกและทางน้ำชาติอื่นๆ ก็จำต้องถูกบังคับให้แข่งขันในความบ้าคลั่งนี้เพื่อประโยชน์ของเขาและสิ่งที่เขาเห็นว่าจะเป็นประโยชน์แก่เขา” – จาก บันทึกประจำวันของ มีห์ซา อาหะหมัด โซหะราบ

งดเว้นการต่อต้าน

ด้วยคำสอนอันแจ่มแจ้งของพระบาฮาอุลลาห์ศาสนิกชนบาไฮละเว้นการใช้อาวุธเพื่อประโยชน์ของพวกเขาเองโดยสิ้นเชิงแม้ว่าจะเป็นการใช้อาวุธเพื่อป้องกันตนก็ตาม ในประเทศอิหร่านผู้นับถือศาสนาบาไฮและบาไฮหลายพันคนได้ถูกสังหารอย่างทารุณโหดร้ายเพราะความซื่อตรงต่อศาสนาของเขา ในสมัยต้นของศาสนาบาไฮศาสนิกชนได้ใช้อาวุธต่อสู้ป้องกันตนและครอบครองอย่างกล้าหาญในวาระต่างๆ กัน อย่างไรก็ตามพระบาฮาอุลลาห์ได้ทรงห้ามมิให้กระทำเช่นนั้น ดังที่พระอับดุลบาฮาได้เขียนไว้ว่า :-

“เมื่อพระบาฮาอุลลาห์ทรงปรากฏพระองค์ทรงประกาศไมยินยอมให้ประกาศสัจธรรมด้วยวิธีการเช่นนั้น หรือแม้จะกระทำเพื่อป้องกันตนเองก็มีได้เช่นเดียวกัน ทรงยกเลิกกฎแห่งการใช้ดาบและลบล้างคำสั่งแห่ง “สงครามศาสนา” เสีย ทรงตรัสว่า “ถ้าท่านถูกสังหารก็ยังดีเสียกว่าที่จะเป็นผู้สังหาร” ความเด็ดเดี่ยวและมั่นใจของผู้นับถือจะทำให้ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าเผยแพร่ออกไป เมื่อผู้นับถือศาสนามีความกล้าหาญและปราศจากความเกรงกลัว ลูกขึ้นยืนหยัดเชิดชูพระธรรมของพระผู้เป็นเจ้าด้วยการแยกตัวออกจากกิเลสและมีไต่ต่อดสูรพลังใดในโลกนี้ ปฏิบัติรับใช้เพื่อพระผู้เป็นนายด้วยอำนาจของพระองค์ ด้วยเหตุนี้เขาจะทำให้พระโอวาทแห่งสัจธรรมบรรลุซึ่งชัยชนะ บุคคลผู้ได้รับพรเหล่านี้แสดงให้เห็นประจักษ์ในสัจจะของพระผู้เป็นเจ้าด้วยเลือดเนื้อของเขาและกระทำด้วยความสุจริตใจในความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดีและความแน่วแน่มั่นคง พระผู้เป็นเจ้าจักทำให้ศาสนาเผยแพร่ออกไปได้และทำให้ผู้หลงผิดพ่ายแพ้ เราไม่ปรารถนาผู้ป้องกันใดๆ นอกจากพระองค์และด้วยชีวิตของเราในกำมือของเราเองจักเผชิญกับศัตรูและต้องรับความตายด้วยความยินดี” (ข้อความนี้พระอับดุลบาฮาได้เขียนให้บทนี้โดยเฉพาะ)

พระบาฮาอุลลาห์ได้เขียนถึงหนึ่งในจำนวนผู้ตามทำลายศาสนาของพระองค์ว่า :-

“ในนามของพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเมตตา! บุคคลเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องมีอาวุธแต่อย่างใดเลย โดยที่เขาได้ตั้งใจสร้างโลกขึ้นใหม่ กองทัพของพวกเขาก็คือกองทัพแห่งความดีงามอาวุธของพวกเขาก็คือการกระทำอันชอบธรรมและผู้บังคับบัญชาของพวกเขาก็คือความเกรงกลัวในพระผู้เป็นเจ้า ขอพรจงมีแก่ผู้ที่ตัดสินใจด้วยความยุติธรรมในนามแห่งความชอบธรรมของพระองค์! บุคคลเหล่านี้มีขันติธรรมมีความสงบมีความพอใจและยอมรับผลกรรมที่จะเป็นไปอันทำให้เขากลายเป็นทนายแห่งความยุติธรรม และพวกเขามีความอดทนจนยอมถูกสังหารดีกว่าที่จะสังหารผู้อื่น แม้ว่าเขาจะได้รับความเดือดร้อนซึ่งความเดือดร้อนนั้นผู้อื่นไม่เคยได้รับเท่าดังที่ปรากฏอยู่ในประวัติศาสตร์ของโลก และพลเมืองชาติใดๆ ไม่เคยได้ประสบแต่สิ่งใดเหล่าที่จงใจให้พวกเขายอมรับผลกรรมอันโศกเศร้านั้น สิ่งใดที่ทำให้พวกเขาไม่ยอมต่อต้านอะไรเล่าทำให้พวกเขามีความอดทนและความสงบใจ สาเหตุอันแท้จริงก็คือว่าตลอดทั้งวันและคืนปากกาแห่งพระเกียรติคุณได้ห้ามไว้และอีกสาเหตุหนึ่งก็คือเราได้รับบังเหียนแห่งอำนาจด้วยอำนาจและพลังของพระผู้เป็นเจ้าแห่งมวลมนุษย์” – จาก สารสั้นถึงลูกสุนัขป่า (Epistle to the Son of Wolf)

ความถูกต้องแห่งนโยบายยงดเว้นการต่อต้านของพระบาฮาอุลลาห์ได้พิสูจน์ให้เห็นผล ศาสนาบาไฮได้มีศาสนิกชนเพิ่มขึ้นนับเป็นร้อยๆ ต่อทุกๆ ศาสนิกชนบาไฮหนึ่งคนที่ถูกสังหาร ทั้งความกล้าหาญและ

ความปิติยินดีที่บรรดาผู้ถูกสังหารได้สละชีวิตของเขาแทบพระบาทของพระผู้เป็นนาย ได้ทำให้โลกเห็น
ประจักษ์แจ้งว่าพวกเขาได้ประสบชีวิตไม่ซึ่งแม้ความตายก็มีได้ก่อให้เกิดความสยดสยองแต่อย่างใด เป็น
ชีวิตอันเหลือจะพรรณาได้เมื่อเปรียบกับความสนุกเพลิดเพลินของโลกแล้วความสุขทางโลกก็เป็นแต่เพียงผง
ฐลีเท่านั้นและความทุกข์ทรมานแสนสาหัสทางร่างกายก็เป็นแต่เพียงเรื่องเล็กน้อยดุจตั้งอากาศธาตุ

การสงครามอันเที่ยงธรรม

แม้ว่าพระบาฮาอุลลาห์จะทรงแนะนำศาสนิกชนของพระองค์ให้ปฏิบัติในฐานะส่วนบุคคลและฐานะ
ศาสนิกชนในห้วงเวลาการต่อสู้และให้อภัยแก่ศัตรูเช่นเดียวกับพระคริสต์แต่พระองค์ก็ทรงสอนว่าเป็นหน้าที่
ของสังคมที่จะป้องกันความอยุติธรรมและการกดขี่ ถ้าบุคคลถูกจ้องล้างจ้องผลาญและถูกทำร้ายบาดเจ็บ
ทางที่ถูกเขาควรจะต้องให้อภัยและละเว้นการแก้แค้นตอบแทน แต่จะเป็นการผิดถ้าสังคมจะปล่อยให้มีการ
ปล้นสะดมและเช่นฆ่ากันโดยไม่มีการกฏเกณฑ์ภายในขอบเขต เป็นหน้าที่ของรัฐบาลที่ดีจะต้องป้องกันการ
กระทำผิดและลงโทษผู้กระทำผิดนั้น ประเทศทั้งหลายก็เช่นเดียวกันถ้าประเทศหนึ่งกดขี่หรือรุกรานอีก
ประเทศหนึ่งก็เป็นหน้าที่ของประเทศทั้งหลายที่จะร่วมมือกันป้องกันการกดขี่ข่มเหงนั้น พระอับดุลบาฮาได้
กล่าวไว้ว่า :-

“ในระยะเวลาหนึ่งพวกชนที่มีจิตใจป่าเถื่อนชอบการต่อสู้อาจจะสู้รบกันอย่างบ้าคลั่งกับฝ่าย
การเมืองด้วยความตั้งใจที่จะฆ่าฟันทั้งกลุ่ม ภายใต้สถานการณ์เช่นนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้อง
ป้องกัน” – จาก สุนทรพจน์ที่กรุงปารีส

จนกระทั่งปัจจุบันการปฏิบัติของมนุษย์ก็คือว่าถ้าชาติหนึ่งถูกอีกชาติหนึ่งโจมตีชาติอื่นๆ จะวางตน
เป็นกลางและไม่รับผิดชอบในเรื่องที่เกิดขึ้น เว้นเสียแต่จะกระทบกระเทือนหรือคุกคามผลประโยชน์ของเขา
โดยตรง ผู้ถูกโจมตีต้องรับภาระหนักในการป้องกันแต่ผู้เดียว แม้ว่าจะเป็นประเทศที่อ่อนแอและไม่มีทางสู้
คำสอนของพระบาฮาอุลลาห์ตรงกันข้ามกับสภาพอันนี้ พระองค์ทรงสอนให้ประเทศทั้งมวลรับผิดชอบทั้งใน
ฐานะของแต่ละประเทศและทั้งส่วนรวม มิใช่แต่จะรับผิดชอบเฉพาะชาติที่ถูกโจมตีเท่านั้นเพราะในฐานะที่
มนุษย์ทั้งมวลเป็นสังคมอันเดียวกันการโจมตีของชาติหนึ่งชาติใดจึงควรจะต้องได้รับการจัดการโดยสังคม ถ้า
คำสั่งสอนนี้นำออกไปปฏิบัติแล้วชาติใดคิดรุกรานชาติอื่นก็ต้องคิดล่วงหน้าว่ามีใช่เพียงแต่ชาตินั้นเท่านั้น
ที่จะคัดค้านแต่ทุกชาติๆ จะต้องขัดขวางด้วย เพียงข้อนี้ก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้พวกอวดดีและกระหาย
สงครามขยาด ฉะนั้น เมื่อสันนิบาตชาติอันเข้มแข็งแห่งชาติที่รักสันติสุขได้ถูกสถาปนาขึ้นแล้วการสงครามก็
จะกลายเป็นเรื่องของความหลัง ในระหว่างระยะหัวเลี้ยวหัวต่อจากภาวะเก่าของการทำลายล้างระหว่างชาติ

ไปสู่สภาวะใหม่แห่งการร่วมมือกันระหว่างประเทศนี้การสงครามรุกรานก็อาจจะยังคงมีอยู่ และในสถานการณ์เช่นนี้กำลังทหารหรือการบังคับตามหลักการแห่งความยุติธรรมระหว่างประเทศ ความสามัคคีปรองดองและสันติสุขจึงเป็นหน้าที่ที่ต้องกระทำอย่างแน่นแฟ้น พระอับดุลบาฮาได้เขียนไว้ในกรณีเช่นนี้ว่า :-

“บางครั้งสงครามก็เป็นพื้นฐานอันยิ่งใหญ่ของสันติภาพ และความพินาศปลุกหักพังก็เป็นเหตุให้ก่อสร้างขึ้นใหม่... สงครามนี้อาจจะเข้ากับครรลองแห่งสันติภาพได้และความเคียดแค้นโกรธเคืองก็คือความกรุณาในตัวของมันเองอย่างแท้จริง การกดขี่นี้ก็คือสาระสำคัญของความยุติธรรมและสงครามครั้งนี้จะเป็นต้นเหตุแห่งการกลับคืนดีกันใหม่ ปัจจุบันนี้หน้าที่อันแท้จริงของกษัตริย์ผู้ทรงอำนาจก็คือส่งเสริมสันติภาพทั่วโลกเพราะการปฏิบัตินี้จะทำให้ประชาชนทั่วโลกได้รับอิสรภาพ” – จากหนังสือ ความลึกลับแห่งอารยธรรมของพระเจ้า

ความสามัคคีระหว่างตะวันตกและตะวันออก

ส่วนประกอบอีกอันหนึ่งซึ่งจะช่วยนำมาซึ่งสันติภาพทั่วโลกก็คือการเชื่อมโยงระหว่างตะวันออกและตะวันตก สันติสุขอันยิ่งใหญ่มิใช่เพียงแต่การยุติทำที่ที่เป็นศัตรูต่อกันเท่านั้นแต่การร่วมมือกันระหว่างประชาชนที่แตกแยกกันมาแต่ก่อนจะทำให้เกิดผลเลิศ ในการปราศรัยที่กรุงปารีสครั้งนั้น พระอับดุลบาฮาได้กล่าวว่า :-

“ในอดีตก็เช่นกับในปัจจุบัน ดวงอาทิตย์ธรรมแห่งสัจจะได้ส่องแสงขึ้นจากขอบฟ้าภาคตะวันออกเสมอ พระโมเสสได้บังเกิดขึ้นในตะวันออกเพื่อนำและสั่งสอนปวงชนและขอบฟ้าตะวันออกอีกนั้นแหละที่พระคริสต์ทรงกำเนิดขึ้น พระโมฮัมหมัดเล่าก็ทรงถูกส่งมาสู่ชาติตะวันออก พระบ็อบก็ทรงกำเนิดในอิหร่านประเทศตะวันออก พระบาฮาอุลลาห์ทรงกำเนิดและสั่งสอนในภาคตะวันออกเช่นเดียวกัน บรมศาสดาผู้ยิ่งใหญ่ทั้งมวลล้วนกำเนิดในโลกซีกตะวันออกทั้งสิ้น

“แม้ว่าดวงอาทิตย์พระคริสต์จะทรงฉายแสงทางตะวันออกแต่แสงของพระองค์ก็ปรากฏอยู่ในตะวันตกซึ่งพระเกียรติคุณฉายอยู่อย่างแจ่มชัด แสงสว่างแห่งสวรรค์ในคำสอนของพระองค์เจิดจ้าด้วยพลังอันยิ่งใหญ่ในภาคตะวันตกและขจรขยายไปอย่างรวดเร็วยิ่งกว่าในดินแดนที่กำเนิดศาสนานี้เสียอีก

“ในยุคนี้ภาคตะวันออกของโลกกำลังต้องการความก้าวหน้าทางวัตถุและภาคตะวันตกของโลกต้องการอุดมคติทางธรรม จะเป็นการดีอย่างยิ่งที่ตะวันตกจะหันมารับแสงสว่างจากตะวันออก

และแลกเปลี่ยนความรู้ทางวิทยาศาสตร์ให้ควรต้องแลกเปลี่ยนของขวัญนี้ให้แกกันและกัน ตะวันตก และตะวันออกจะต้องรวมเข้าด้วยกันแล้วให้สิ่งที่แต่ละฝ่ายยังขาดอยู่ ความสามัคคีนี้จะทำให้เกิดอารยธรรมอันแท้จริงขึ้นซึ่งคุณธรรมภายในจะปรากฏออกมาให้เห็นประจักษ์โดยชีวิตทางโลก ด้วยการรับเอาสิ่งที่ให้แกกันนี้ความสามัคคีปรองดองก็จะเกิดขึ้นประชาชนทั้งมวลก็จะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน โลกจะมีสภาพสมบูรณ์มีการเชื่อมโยงถาวรและแล้วโลกนี้ก็จะป็นกระเจกเงาที่สะท้อนแสงแห่งคุณลักษณะของพระผู้เป็นเจ้า

“เราทั้งปวง—ทั้งตะวันตกและตะวันออก—จักต้องพยายามทั้งเข้าคำทั้งดวงใจและวิญญาณเพื่อให้ได้มาซึ่งอุดมคติอันสูงส่งนี้ เมื่อผนึกความสามัคคีระหว่างชาติทั้งมวลในโลกดวงใจทุกดวงจักได้รับความชื่นชม ดวงตาทุกดวงจักสว่างไสว มนุษย์จักได้รับอำนาจอันยิ่งใหญ่และมนุษยชาติก็จะได้รับความสุขโดยแน่แท้ เพื่อมนุษย์ทั้งมวลรวมกันเข้าภายใต้กระโจมแห่งความสามัคคีในอาณาจักรแห่งพระเกียรติคุณแล้วนี้แหละจะเป็นสวรรค์ที่ปรากฏบนพื้นพิภพนี้ทีเดียว – จากสุนทรพจน์ที่กรุงปารีส